

Vynucených 7 dní

Lenka Hnáťová

Vynucených 7 dní

Copyright © Lenka Hnátová, 2024
Obálka © Theresa Black, 2024
Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-34-2

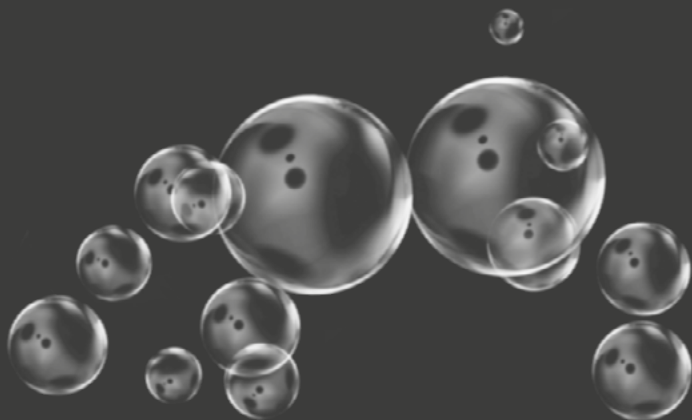
Obsah

Obsah	3
Prolog	6
Pláč	7
Rodina	17
Svatba	22
0. den	26
Rizoto	27
Vyděrač	37
Kláda	42
Chtíč	55
1. den	62
Snídaně	63
Výstřik	73
Honička	81
Tanga	94
Býček	100
Upřímnost	109
2. den	113
Rudá	114
Mazlinkování	122
Naháč	133
Kufr	137

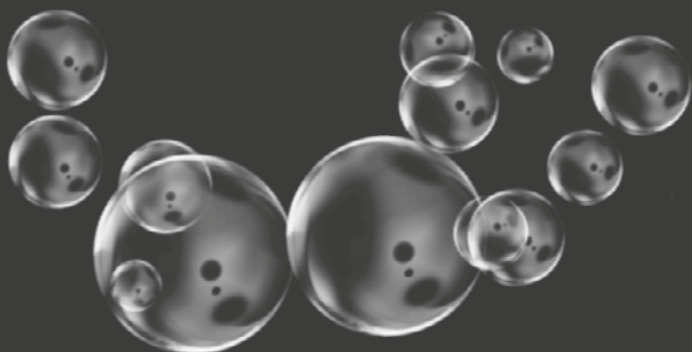
-N-	145
3. den	151
Plyšák	152
Vagína	158
Tulinkování	166
4. den	171
Palačinka	172
Bývalka	182
Polibek	194
5. den	201
Blbost	202
Vocas	205
Analnas	217
Prdelka	231
Chlast	238
6. den	243
Prázdnno	244
Modřiny	248
7. den,	250
Monstrum	254
Most	262
Epilog	275
Bublina	276

Prolog

Pláč

„Proč se tohle děje mně? Nenávidím to! Nenávidím všechno! Nenávidím sebe!“ Vřeštění jemného hlasu se mi zabodávalo přímo do srdce a přimělo mě okamžitě jednat.

Kdybych ji tehdy nepotkal, možná bych prožil poslední roky úplně jiným způsobem. Stačilo jet jinou silnicí. Nevšimnout si dětského kola pohozeného u krajnice. Nejit za zoufalým křikem.

„Chci všechno skončit! Nenávidím se!“ Příšerný ječák se měnil ve vzlyky a dávivé výbuchy žalu. Děsil jsem se, kam mě zavedou. Nikdy jsem neslyšel nikoho tolik naříkat, nadávat, plakat a zalykat se vlastními slzami.

Zahlédl jsem ji mezi stromy. Tedy spíš jsem spatřil červenou mikinu, která se ke vši té zářijové zeleni nehodila.

„Hej!“

Při mém zvolání sebou škubla a vyděšeně utlumila projev bezmoci. Evidentně si v té chvíli uvědomila, že není sama. Rozhlížela se kolem sebe a nebezpečně se nakláněla do všech stran.

Proboha! Nesmím ji znovu vyděsit, nebo se stane neštěstí, kterému budu moct maximálně přihlížet.

Plížil jsem se neslyšně a opatrně, abych nevystrašil malou postavu v nesmyslně velké mikině, opírající se zády o zrezivělé zábradlí starého mostu nad již dávno nevyužívanými kolejemi. Tehdy se asi ještě nepoužívaly bezpečnostní prvky, takže tyče,

které tvořily zábradlí, byly docela řídké a poskytovaly možnost prolézat mezi nimi.

Zatočila se mi hlava, když jsem uviděl, jak ta ublížená osůbka nebezpečně svésila nohy přes okraj a zrak upřela do hluboké propasti.

Asi byl osud ji najít. Nevím, co by se stalo, kdybych nepřišel. Co by udělala? Jak bych dál žil? Odvážil bych se někdy k...? Pokud by mi tahle neznámá malá holka nevlétla do života, rozhoupal bych se někdy?

Čím víc jsem se k plačící a třesoucí se bytůstce přibližoval, tím víc jsem si uvědomoval hnusný fakt: Nemám nejmenší tušení co udělat. Rostl ve mně strach. Chytím ji a stáhnou do bezpečí? Ale jak? Když se bude bránit, snadno se mi vysmýkne. Možná se lekne a provede zbytečný pohyb, ke kterému by bez mé přítomnosti třeba nedošlo. Dokázal bych ji skutečně protáhnout škvírou mezi rezavými tyčemi zábradlí? Co když to nestihnu? Co když ji svou vlastní přítomností natolik vyděsím a ona skočí už jen proto, že se k ní na pustém, prázdném místě, zarostlém stromy a trávou přibližuje divný chlápek v obleku? Má situace nevypadala dobře, ale nemohl jsem pouze nečinně stát a koukat na hromádku neštěstí balancující nad vlastní smrtí.

Abych řekl pravdu, můj strach tehdy nepramenil jen z možné ztráty mladého, podle hlasu ještě dětského života, ale i z mé vlastní pekelné nesnášenlivosti výšek. Přesto jsem se odhodlal sednout si pár metrů od ní a svésit nohy do děsivé hloubky stejně jako ona, ale můj trup zůstal bezpečně za železným zábradlím, kam jsem chtěl co nejrychleji dostat i ten její. Pevně jsem se chytl rezavé tyče před sebou, aby mi dodala jakýsi pocit jistoty, tiše jsem upřel pohled do dálky a čekal. Nesmí pojmout pocit zatlačení do kouta. Nesmí se znovu vystrašit. Chci v ní vzbudit zvědavost, potřebu mluvit a hlavně – neskákat!

Vzlyky po chvilce znovu ustaly a já jsem na sobě ucítil upřený pohled. Přesně takový, jaký jsem čekal. Překvapený a propichující.

„Krásný výhled, že?“ pronesl jsem stroze. Sám sebe jsem

obdivoval, s jakým klidem jsem ta slova vypustil. Absolutně jsem netušil, kde se vzal můj milý hlas. Zřejmě se schovával někde hluboko ve mně a čekal na svou chvíli, která právě nastala. Jestli mám být někdy milý a příjemný, tak právě nyní!

Po chvíli ticha a nepříjemně propalujících pohledů, které přerušovalo občasné popofrknutí, jsem se na ni konečně odhodlal podívat. Koulela na mě obrovské zarudlé oči, malý nosík a to bylo vše, vlasy totiž ukrývala kapuce stažená až k obočí a rty zase límeček mikiny.

Snažil jsem se vykouzlit úsměv, který by říkal: *Jsem kámoš a všechno bude v pořádku.* No..., možná jsem si svůj úsměv mohl trochu rozmyslet, protože podle všeho se jednalo skutečně o děcko a uculování postaršího chláпка si pobralo po svém. Vytréštila zarudlé oči a v další chvíli se zavrtala do té své nadměrné mikiny, až v ní zmizel i nos.

Jop, fakt jsem musel vypadat jako totální magor, nebo spíš úchylný pedofil! Tohle se nepovedlo! Rychle jsem stáhl pohled zpátky před sebe. Sice jsem neudělal zrovna nejlepší první dojem, ale účel splnil – upoutal jsem její pozornost. Pokud cítila potřebu z mostu skákat, nyní ji přesunula až za: *Musím zjistit, co je to za chláпка a proč tu se mnou je.*

Nepředstavoval jsem pro ni riziko, dřepěl jsem o několik metrů dál a nijak se nehýbal, jen tiše čučel před sebe na nádherný západ slunce. Působil jako z jiného světa. Jeho krása a klid se nehodily ke všemu zmatku, který jsem prožíval uvnitř sebe.

Nepodělal jsem to teď? Neměl jsem zavolat někoho na pomoc? Policajty? Hasiče? Linku důvěry? Neměl bych ji začít přemlouvát? Kruci! Doufám, že všechna ta růžová a červená na obzoru nebudou za chvíli děsivě tematické...

Až hlasité popofrknutí mě přimělo znovu promluvit. Mé: „Nechceš kapesník, malý človíčku?“ protnulo divnou atmosféru a zůstalo viset ve vzduchu. V jejím pohledu se objevil zmatek. Sakra! Možná si myslí, že jsem blázen. Sáhl jsem do kapsy pro balíček papírových kapesníků a hlasitě se za jejího ustavičného pozorování vysmrkal. „Taky mě pokaždé podobný západ slunce

rozpláče.“ Netušil jsem, proč plácám podobné hlouposti, ale nějak jsem musel začít. „Chodíš sem často? Krásné místo.“ Tak... buďto jsem situaci totálně podělal, nebo...?

„Jsem tu poprvé,“ pípla a kývla k mé ruce, ve které jsem stále svíral balíček.

„Ehm...“ zamyslel jsem se nad úžasnou šancí, kterou jsem dostal. „Jsem dost mizerný střelec a tyhle jsou jediné, které u sebe mám, takže...“ Sakra! Srdce mi vylezlo až do krku. Pošle mě do háje? Vyděsí se? „Můžu k tobě blíž, človíčku, abych ti je podal?“

Zamrkala, znovu se zavrtala do mikiny a přikývla.

V dalším momentu jsem stál na nohách a blížil se k té, která mě nespustila z očí. Posadil jsem se stejně jako předtím – tělem jsem zůstal za zábradlím a nohy svěsil dolů k jejím.

„Máš tady lepší výhled, než byl tam,“ pronesl jsem tiše a podával jí kapesníky. Pohrával jsem si s myšlenkou chytit ji za ruku a protáhnout škvírou mezi zábradlím, možná i ona čekala, že ji k sobě přitáhnu a stanu se nevyžádaným zachráncem, ale místo toho jsem bedlivě sledoval velké zarudlé oči, u kterých nebylo možné určit původní barvu, a uviděl jsem v nich nevyřčenou otázku: *Co bys takovým počínáním získal?*

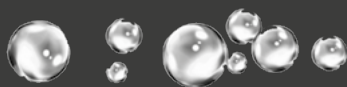
Kopala by, možná i nadávala, třeba by se i nechala odtáhnout do relativního bezpečí, ale za jakou cenu? Kolik času bych jí koupil? Co by ji přimělo neudělat stejnou kravinu znovu? Proč by měla upustit od svého šíleného plánu?

„Královský západ slunce. Jsme šťastlivci, že ho můžeme pozorovat.“ Nevěřil jsem svému hlasu. Kde se ve mně bral všechn ten klid? Seděl jsem vedle malé holky, která v dalším okamžiku mohla zažít letecký den, a místo abych se mu snažil všemožně zabránit, jsem se rozplýval nad výhledem.

„Nejsem šťastlivec,“ pípla a opřela se tělem o zrezivělou tyč. No..., alespoň měla více ze svého těžiště na kýženém místě.

„Kolik ti je, malý človíčku?!“ zeptal jsem se hlasitěji, než jsem měl původně v plánu. Polekal jsem ji, zvedla ke mně vystrašené oči.

„Dvanáct a půl,“ odpověděla přehnaně poslušně.

Vybavil jsem si, jaký jsem byl v jejím věku já. Dal bych se popsat různě, ale *poslušně* by se ve výčtu nenacházelo. Spratek, který žil s mámou. Ve dvanácti to bylo něco přes rok, co od nás táta odešel a já jsem o něm od té doby neslyšel, a tím také začalo mé jalové období. Mamka si po měsíci, co odtáhl, našla nového chlapa a ve mně zažehla oheň, který přiživovala každou svou větou. Oheň zesílil, když na mě její nový týpek zvýšil hlas. Při jeho prvním uhození ho změnil v bombu. V jedenácti jsem praštil dospělého chlápka a řval nadávky, za které by se nestyděl kdejaký puberták. Tehdy jsem chtěl ty dva vytrestat. I mě napadaly různé šílené způsoby a nepovedená sebevražda se mezi nimi mihla také.

Nikdy jsem nesebral odvalu. Místo sebeničení jsem jen posprejoval budovu školy a tomu šmejdrovi šutrem rozmlátil kraksnu, které říkal auto.

Ale tahle dívenka se nezdála stejná jako já. Nepůsobila jako zblázněný předpubertální výrostek, připadala mi pouze hluboce raněná, ale ne naštvaná.

„Dvanáct je nádherný věk, človíčku. Chtěl bych mít zas celý život před sebou. Užíval bych si každý okamžik. Určitě bych se stejně jako ty díval víc na západy slunce a také bych se víc usmíval. Vychutnával si mladickou lásku a –“

„Nezasloužím si lásku!“ vykřikla, čímž přerušila můj monolog, kterým jsem chtěl ukázat krásu života a hlavně fakt, že ona se v něm zatím nacházela na úplném začátku. „Nikdo mě nikdy

nebude mít rád!“ Opět propukla v pláč, totožný s tím, který mě původně k mostu přivedl. „Jsem odporná bytost.“

Začínal jsem chápat. Chtěl jsem vykřiknout: *Děvče, nejsi první ani poslední, kdo má zlomené srdce, ale život jde dál!* Ale vypadlo ze mě: „Takovou kravinu ti někdo řekl!“

„Jo...“ pípla mezi vzlyky.

„Někdo důležitý?“ Nezdálo se, že by mě vnímala. „Víš, v životě uslyšíš jistě hodně ošklivého, ale pokud ti takové věci říkají nedůležití lidé, i informace od nich jsou nedůležité. Řekl ti něco takového někdo z rodiny? Máma? Táta? Někdo skutečně podstatný?“

Nic, žádná reakce, ani nezměnila intenzitu pláče.

„Nebo nějaký kluk, který se ti líbí?“

Následoval hlasitý nádech a přikývnutí, pak se ke mně otočila a rozpačitě mrkala. „Jde to vidět? Poznal jste to na mně? Mám to už napsané v obličeji?“

„Zamilovanost, nebo zlomené srdce?“

Asi mě nechápala, protože se zamračila.

„Jsi tu, protože tě někdo odmítl?“

„Řekl, že jsem nechutná bytost, jejíž existence je proti přírodě!“ zakřičela. „Prý mám raději chcípnout!“

Páni..., takhle se vyjadřují děcka? Možná, kdybych tehdy víc četl a nesnažil se své matce vytvořit ze života peklo, vlastnil bych podobně květnatý slovník.

„Proto jsi tady?“ zašeptal jsem a nechal ji, aby se uklidnila a znovu na mě překvapeně koukla. „Jsi tu, protože ti nějaký blbeček řekl, že o tebe nestojí?“

Zamrkala, aby odehnala další slzy.

„Víš, možná že má pravdu.“ Prosím, že jsem to teď totálně nepodělal?

„Co si to dovolujete?!“ zařvala.

Bingo!

„Když člověk nemiluje sám sebe, jak by mohl chtít, aby ho miloval někdo jiný?!“ vyštěkl jsem na ni.

„Co?! Tak to není!“

„Chceš říct, že patříš k těm, co se mají rádi? Proto sedíš na mostě? Lásky musí začínat hlavně v nás, a až potom můžeme přijmout lásku ostatních. Pokud někdo nemiluje sebe, nemůže chtít, aby ho milovali jiní!“ Bože můj! Ať ty kecy dávají alespoň trochu smysl a ta holka ve svém věku pochopí, co se snažím říct! A chápu ta slova já sám?

„Ale...“

„Myslíš, že sebevraždou někomu dokážeš, jak silný človíček jsi?“ Krotil jsem sám sebe, abych znovu nezvýšil hlas. „Co s ní zmůžeš? Jen ostatní přesvědčíš, že si sebe nevážíš.“

„Tak to není.“ Prolezla škvírou mezi zábradlím a posadila se vedle mě. „Nechci se zabít.“

„Určitě?“ Zbytečná otázka, na kterou jsme oba znali odpověď.

„Proč to tolik bolí?“ špitla a přitiskla se mi na hrudník.

Zalpal jsem po dechu. Nečekal jsem, že by se mohla natolik přiblížit k cizímu člověku. Hej, děvče! Neznáš mě, co kdybych byl vážně nějaký magor, nebo huř – pedofilní delikvent?!

„Láska někdy bolí, človíčku. Je důležité se z bolesti oklepat, ona tě za odměnu posílí.“ Opatrně jsem ji pohladil po zádech, ale jen lehce, protože pocit toho, že dělám něco odporného, se mě začínal zmocňovat. Holka, netul se tolik!

„Není to akorát důkaz sobectví? Sebeláska a tak jsou přece špatné vlastnosti.“

„No...“ Sakra! Je chytřejší, než jsem myslel, a svými blábolý jsem si pěkně naběhl. „Mít rád sám sebe není špatné. Myslím, že se jedná o základ všeho. Pokud bych neměl rád sám sebe, jak bych mohl mít rád jiné? Přijde mi to logické, všechno začíná v nás.“

„A co když mě považují za monstrum? Nikdo se se mnou nebaví. Nikdo!“ Rozplakala se mi do košile. Holka! Co blázníš?! Co šíleného jsi provedla? Co ti ten kluk řekl, že máš takové otázky? „Může mít někdo rád monstrum?“

„Ublížeš snad někomu? Děláš něco špatného? Něco, co ostatním škodí? Co, človíčku?“

„Miluju někoho, koho nesmím,“ zašeptala mi do hrudi.

„Koho nesmíš?“ zopakoval jsem překvapeně. „Víš, láska si někdy nevybírá. I když o ni nestojíme, objeví se a nelze se jí ubránit. Někdy se dostaví sama jako blesk z čistého nebe a jindy jí musíš jít naproti. Ta potvůrka nezná pravidla. A stává se, že se zamilujeme do někoho, do koho nesmíme. Pokud svou láskou nikomu neublížeš, nejsi monstrum, pouze člověk, v tvém případě malý človíček.“

„A co mám dělat, když je jednostranná? On o mě nestojí.“

„Třeba existuje někdo další, kdo tě miluje, a ani o něm nevíš.“

„Takže nemá cenu se snažit?“

Kruci... Kazím to, vždyť něco takového jsem říct nechtěl. „Vůbec ne, někdy se musí člověku nejdříve otevřít oči, aby viděl, co má přímo před nimi. Víš, i tak je dobré vycházet z pocitu *mít rád sám sebe*.“ Zvedl jsem jí opatrně hlavu, abych se podíval zblízka do uplakaných očí. Zahlédl jsem v nich zelenou. Zvláštní, i ta, která mi straší v hlavě již spoustu let, má podobně zelené oči. „Život není jen černý, nebo bílý, ale má odstíny všech možných barev. Nikdo není pouze hodný, nebo zlý. Jedna osoba ti může přinést bolest i radost, ale je důležité zjistit, co přináší víc a co v tobě vyvolává. Pokud dobrý pocit stále převažuje nad ošklivým, má cenu bojovat i o někoho, kdo o tebe na první pokus nestojí. Ukázat mu, že jsi nejlepší, a otevřít mu oči.“ Uvědomil jsem si nepříjemnou skutečnost: Ani já se svými slovy neřídím. „Pokud jsou klady stále větší než zápory, má smysl bojovat a vydržet, ale nikdy si nenech ublížovat natolik, aby to hezké zmizelo. Bojovat o někoho, kdo ti přináší bolest a nic hezkého, je pitomost! Na prvním místě by měl mít člověk vždy sám sebe.“

„Aha...“

Sakra! Doufám, že jsem jí tím proslovem nevytvořil v hlavě ještě větší bordel! Tvářila se totiž všelijak a fakt, že jsem viděl jen oči a kousek nosu, mi taky zrovna dvakrát nepomáhal.

„Někdy nám dobrý pocit přinese i myšlenka na to, že osoba, kterou milujeme, je šťastná s někým jiným. Někdy je čas hledat štěstí jinde, nebo jinou cestou. Jít vlastnímu štěstí naproti.“

„Aha...“ Zdála se čím dál víc zmatená.